

en vældig Storm Vesten fra kunne faa Betydning som saadan, altsaa som en Havn, der er tilgængelig, naar Vesterhavet rigtig braser op under en Vestenstorm. Det var det, jeg tillod mig at sige, og som Bevis herfor nævnede jeg, at en Baad, der netop var bygget med Sejlads gennem Thyborøn for Øje, blev henvist til, fordi det brasede op med en vestlig Kuling, at sejle 44 Mil Skagen rundt for at komme ind til Lemvig. Det er det bedste Bevis for, hvad Betydning Thyborøn har som Tilflugtshavn under en Storm. Jeg kan forøvrigt nævne, at de to Redningsdampere, der nu ere stationerede i den vestlige Del af Fjorden, ogsaa afgive et tilstrækkeligt Bevis for, at Thyborøn Kanal ikke er tilgængelig for Fiskerbaade under en vestlig Kuling, thi var den det, havde man overhovedet ikke behøvet at have dem der.

Dernæst udtalte det ærede Medlem, at jeg slet ikke kendte til, hvor forandrede Forholdene vare ved Thyborøn; thi tidligere havde det været saadan, at Havet under en Vestenstorm brød over Tangen i en Mils Længde. Ja, men saadan ere Forholdene absolut endnu, og hvis det ærede Medlem ikke vil indrømme det, er det, fordi han ikke har gjort sig Ulejlighed for at gøre sig bekendt med disse Forhold. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at efter at vi havde haft Julestormen, som vi kalde den, Stormen mellem den 25de og 26de December 1903, var den Dæmning, som ligger fra Agger, ud til Thyborøn, raseret i en Mils Længde. Da var altsaa ogsaa det Forhold til Stede, som jeg har nævnt og beklaget mig over Gang efter Gang, at Havet ikke alene brød ind gennem Thyborøn Kanal, — thi der gaar det igennem ved enhver Storm —, men ogsaa brød over Aggertangen i en Mils Længde. Der laa „Tytter“ hist og her, hvoraf man kunde se, at der en Gang havde været en Dæmning; men det var kun ganske faa Favne, der vare tilbage, og den øvrige Del af Tangen i en Mils Længde var fuldstændig raseret og glattet ud, saa at der ikke var Spor at se af, at der nogensinde havde været en Dæmning. Det er fuldstændig rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at Høfderne ikke kunne beskytte mod Oversvømmelse, det skal Dæmningen gøre. Om der bliver anlagt 1000 Høfder fra Agger til Bovbjerg, betyder det ingenting, naar der ikke er en Dæmning bagved til at beskytte mod Oversvømmelse. Høfderne, der staa vinkelret paa Kysten, betyde aldeles ingenting, uden

forsaavidt de til en vis Grad forhindre Kysten i at vige tilbage. De kunne ikke forhindre, at Havet, naar det rejser sig en 5—6 Fod over dagligt Vande, skyller over den lave Tange, og det gør det endnu, hver Gang der er Storm. Nu ved jeg godt, at det ærede Medlem kan sige: Ja, men den Gang vi havde Stormen den 25de og 26de December, vare vi endnu ikke færdige med at bygge Høfderne ud til Thyborøn paa Nordsiden; men naar de blive byggede, bliver Forholdet et andet. Det vil jeg nu tillade mig at tvivle om. Det faa vi nu at se, og det skulde glæde mig, hvis det kunde blive Tilfældet.

Jeg havde for Resten nærmest forlangt Ordet for at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Hurup (Kierkegaard). Desværre ser jeg ikke det ærede Medlem her i Dag, saa der er ikke nogen Anledning til at komme dybere ind paa hans Udtalelser, men et Par Bemærkninger vil jeg dog gøre. Han søgte i Gaar særlig at appellere til ærede Medlemmers Følelse; han nævnede de Forhold, Befolkningen lever under paa den jyske Vestkyst, og det er jo sikkert nok, at det er en barsk Egn. Blandt andet kom han ind paa, at det havde været nødvendigt for en hel Del Beboere at flytte tilbage paa Grund af Havets Fremrykning. Han nævnede i denne Sammenhæng ogsaa sig selv. Jeg vil nu ikke særlig beklage ham, thi selv om han bliver nødt til at flytte et Par Tusind Alen tilbage og derved faar en ny Skole i Stedet for den gamle, kan det ikke anses for særlig pinligt. Men sikkert er det, at det kan være pinligt for en hel Del andre, som ikke ere saa godt stillede som han, og dem er der mange af, thi det er en tarvelig Egn. Saa vidt jeg ved, har der fra Regeringens og Statens Side været givet et Beløb til Hjælp til Flytning for de Beboere, som blive nødsagede til at flytte deres Huse tilbage paa Grund af Havets Fremtrængning. Om den Pengehjælp, der har været given til dette Formaal, har været tilstrækkelig eller ej til at være fuld Erstatning, skal jeg ikke udtale mig om; men der er ingen Grund for Bevilningsmagten til at vise Karrighed overfor Krav i saa Henseende. Lad os yde dem fuld Erstatning, ja dobbelt Erstatning for de Arealer, de miste, og give rigelig Erstatning for Flytning af Husene; lad dem kun faa et nyt og godt Hus i Stedet for et gammelt og daarligt, det skal jeg være villig til at gaa med til. Selv om vi gøre